

A NYELV BŰNEI

NyEMRLSz Tanácskozása Oberwart/Felsőőr 2018. július 7.

Reggeli áhítat

Orosz Attila, ref. lelkp., bácskai esperes Bácsfeketehegy (Szerbia)

—

Ígeolvasás: Jak 3, 1-12

Kedves Testvéreim!

Gyakran emlegetjük több vonatkozásban is a népi bölcsességre és tapasztalatra épülő magyar közmondásainkat. Pl. „*Ne szólj szám, nem fáj fejem*“, vagy „*Hallgatni arany*“. Mindkettő arra figyelmeztet, hogy milyen kényes dolog az ember életében a beszéd. Talán még azt is hozzá kellene tenni, hogy sokszor református magyar mentalitásunkra jellemző, ez a fajta a hozzáállás, amelyet az idézett közmondások példáznak. Milyen jó lenne sokszor megfontolni, mit ejtünk ki, mert az lehet építő, reményt adó, de ugyanakkor romboló, keserúséget okozó is. Igaz nem vagyunk böjti időszakban, sem nagyhéten, de az Ige tanítása önvizsgálatra buzdít mindnyájunkat. Arra pedig mindig szükségünk van.

Minden bizonnyal sokan érezzük úgy, hogy a bűn elleni harc a beszéd területén a legnehezebb. Naponta sokféleképpen vétkezünk, de legtöbbször és éppen ezért a leggyakrabban a nyelvünkkel követünk el bűnt. Nincs egyszerűbb dolog, mint kimondani valamit. Esetenként észrevétlenül is kicsúszik a szánkon ellenőrizetlen szó, megállapítás, amely mély sebet ejtethet embertársunkon. A technika vívmányain keresztül (TV, telefon, világháló stb.) mindez sokszorosára erősödhet. Milyen hamar vétkezünk! Nehéz tudomány megtanulni, hogy mikor van „*ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak*.“ (Préd 3, 7/b), azaz mikor szóljunk, és mikor ne. A gonosz cselekedetek véghezvitelétől még csak sikerül visszatartani magunkat, de szóval annál hamarabb megbántjuk egymást. Akármelyik más terestrésznünk, kezünk, lábunk jobban fegyelmezhető, mint a nyelvünk. Tökéletesek kellene legyünk ahhoz, hogy beszédünkkel sohase bántsunk senkit.

Jakab apostol elmondja: a nyelv bűnei elleni harc, azért is a legnehezebb feladat, mivel a nyelv a test legkisebb tagja, ráadásul annyira el van rejtve, hogy nem jut eszünkbe külön odafigyelni rá. Jelentéktelenül kicsi a nyelvünk, mégis veszedelmesebb a test minden más részénél. Nyelvünk szerepe akár a kormánykerékhez is hasonlítható, amely bármilyen hatalmas járművet is képes jó vagy rossz irányba fordítani. Felmerül bennünk a kérdés, hogy vajon hány barátságot, jószomszédi viszonyt, családi és társkapcsolatot perzselt fel a meggondolatlan szavak áradata?

A keresztyén gyülekezetben még fokozottabb jelentőséggel bír a nyelvünk megzabolázása. Krisztus tanítványai szájából még veszélyesebb méregként hat egy-egy bántás, egy durva beszólás. A szakadások, a szekták létrejötte, nem minden esetben az egyházi tanítástól, hitvallástól való elfordulásnak az eredménye, hanem megannyi emberi gyarlóság: egymás sértegetésének, akár gyalázásának, átkozásának a következménye. A gyülekezet előljárói: a lelkipásztor, gondnok, presbiterek még hangsúlyozottabban kell gyakorolják a nyelvi megtartóztatást, mert tőlük jogosan várják el ezt az egyháztagok. Találón állapítja meg a szentíró, hogy mennyire visszatetsző az, amikor lépten-nyomon a legellentétebb hangok zendülnek meg az emberi nyelven. Meg tudunk szólalni Istent dicsőítő imádságban és énekben is, de ugyanakkor tudunk embertársainkkal szemben mérges átkokra és szitkokra is fakadni. Pedig ugyanazzal az Istennel van dolgunk, amikor embertársaink felé fordulunk, mert az Ő gyermekeit sértjük kirohanásainkkal. Ez a folyamat természetellenes és nem kellene így lennie.

Eddig a nyelv bűneiről és annak következményeiről szoltunk. Ennek az ellentmondásos folyamatnak és állapotnak nem kell szükségszerűen örökre így maradni. A kérdés számunka mindenkor - így most is -, hogy mi a gyógyír ebben az esetben? Egyszerűbben fogalmazva, mi a megoldás? Amire ugyanis az ember nem képes, az Isten megteheti. Neki van hatalma arra, hogy megszeli nyelvünket. Meg is teszi, de nem a nyelvünket, hanem a szívünket cseréli ki, lényegében az egész embert újjászüli. Az ó ember megökléséről, illetve az új ember felöltözéséről van itt szó. Akinek a szíve tiszta, Isten szolgálatában áll, annak a nyelve is szelíden szól, mert a nyelv engedelmeskedik a szívnek. Isten Szentlelke erejével irányította az apostolok nyelvét az első pünkösdi alkalmával. Kérjük Őt, hogy a mi beszédünk is az Ő Lelke szolgálatába álljon. Így áldja meg az Úr mostani tanácskozásunkat is, Ő adja, hogy így legyen.

Ámen.